

MLADOSŤ, VPRED!

Keď sa Brigittin manžel vrátil z pracovného seminára, na ktorom, samozrejme, nemohol chýbať – údajne šlo o *otázku života a smrti*, ako sám tvrdil –, jeho dom vyzeral, akoby sa cezeň prehnalo tornádo. Bernard, ktorý bol zvyknutý na to, že všetko je vždy v bezchybnom poriadku – interiér, záhrada, oblečenie –, bol zdesený. V hlase mu znelo mierne podráždenie:

– Brigitte! Kde si?

– V obývačke, – ozvala sa jeho žena slabým hlasom.

Bernard a empatia – to bol hotový oxymoron. Starostlivosť o ostatných si vyžadovala čas a ten Bernard nikdy nemal. Utekal, ponáhľal sa a s rodinnými „informáciami“ narábal ako vo svojej profesii: s odstupom a selektívne, bez osobnej účasti, ani mu len nenapadlo, že ostatní by veci mohli vnímať inak ako on. Hoci mal nadpriemerný inteligenčný kvocient, jeho emocionálny kvocient zrejme klesol nebezpečne nízko. Nevšímal si, že Brigitte sedí schúlená na pohovke a tvári sa zmätene, a pokračoval vo výsluchu:

– Čo sa tu stalo? Cunami?

– Veď vieš, že som tu mala Charlotte, – povedala Brigitte a vstala, aby ho pobožkala.

– Tá to tu riadne prevetrala, – poznamenal Bernard a v nemom úžase pozeral na hračky rozhádzané okolo kufra.

Chvíľu rozmýšľal a potom mu čosi zišlo na um.

– A prečo si ju vlastne musela opatrovať?

– Pretože Alice práve zomrela mama, – pripomenula mu Brigitte najpokojnejšie, ako vedela.

Celý život strávila tým, že manželovi dookola vysvetľovala tie isté veci, jemu to však šlo jedným uchom dnu a druhým von.

– Aha, už si spomínam. A rozhodli ste sa nechať tu takýto neporiadok? Predtým ti to hádam pripadalo príliš upratané? – podpichoval ju a sklonil sa, aby pozbieral veci, ktoré vypadli z kufra.

Brigitte si k nemu kľakla.

– Vyviedla som hroznú hlúposť, Bernard. Uniesla som maznáčika, – priznala sa a ukázala mu plyšového zajka.

– Okamžite volám na políciu. Varujem ťa: za mreže kvôli tebe nepôjdem, – sprisahanecky na ňu žmurkol.

– Len do toho, nebojím sa väzenia. No hryzie ma svedomie. Ako som niečo také mohla urobiť? To je posledné, čo Alice teraz potrebuje, veď okrem nás nemá nikoho, kto by jej pomohol. Viem si predstaviť, v akom je stave – najmä ak dve hodiny obracia byt hore nohami a márne hľadá Charlottinho zajačika, – šepkala previnilo.

Keď boli poklady naspäť v kufri, Bernard podal svojej žene ruku a pomohol jej vstať. Potom sa odvážil opýtať:

– Ale prečo si to vlastne urobila?

– Som nešťastná z toho, že vnúčatká takmer nevidím, – odvetila Brigitte a vošla do kuchyne. – Tak veľmi som sa tešila, že tu mám Charlotte – aspoň na chvíľku. Keby si ju videl... Tak vyrástla... A rozumu má za dvoch. Ktovie, po kom to zdedila...

Brigitte zvedavo strčila hlavu do chladničky:

– Cestoviny?

– Počkaj, Paul bol s Alice na pohrebe? – čudoval sa Bernard. – Veď je ešte malý. Istotne ničomu nerozumel, chudáčik. Aspoň myslím. Áno, cestoviny s paradajkovou omáčkou, to je dobrý nápad.

Brigitte dala zovrieť vodu, no zabudla zapnúť digestor a čoskoro ich zahalila para. Po chvíľke pokračovala:

– Keby si videl Alice, má kruhy pod očami a je len kosť a koža. A Nicolas je na tom podľa všetkého rovnako. Cítim, že to takto dlho nevydržia. Potrebujú si trochu oddýchnuť a ja im chcem pomôcť, – uzavrela Brigitte a oprela sa chrbtom o pracovnú dosku.

Podobné diskusie viedli dosť často. Bernard pochopil vážnosť situácie. Brigitte nemusela nič viac hovoriť – jej manžel okamžite čítal medzi riadkami.

– Chceš ísť do dôchodku?

Jeho žena namiesto odpovede sklopila zrak, vzala nožnice, odstrihla zopár lístkov bazalky a potom povedala:

– Áno, mám po krk toho, že ich vidím len dva razy do roka alebo keď je nejaký pohreb. Nechcem, aby to bol nabudúce ten môj! – rozohnila sa.

Keď videla, že jej naliehanie manželom ani nepohlo a vôbec sa nechystá s ňou súhlasiť, nasadila do boja zbraň hromadného zvädzania: oči srny so zvodnými mihalnicami, ktoré rýchlo kmitali hore-dolu. Tie sto-percentne zaberali už štyridsať rokov. Vždy.

– Ach nie, prestaň s tým svojím pohľadom zbitého psa, – vzdal sa Bernard, aby sa vyhol akémukoľvek nečestnému pokusu o manipuláciu. – Rob si, čo chceš, pokiaľ sa tým pre mňa nič nezmení. Môj dôchodok je ešte ďaleko...

O ROK NESKÔR

Aurélie Valognes
ČEREŠNIČKA NA TORTE

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie XXX

Zodpovedná redaktorka Jana Števlíková
Technická redaktorka Sandra Friedrichová

Z francúzskeho originálu

Aurélie Valognes: La cerise sur le gâteau,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Mazarine v Paríži v roku 2019,
preložila Jarmila Pospěchová.

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková

Návrh obálky Lucia Lukáčová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač XXX

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA